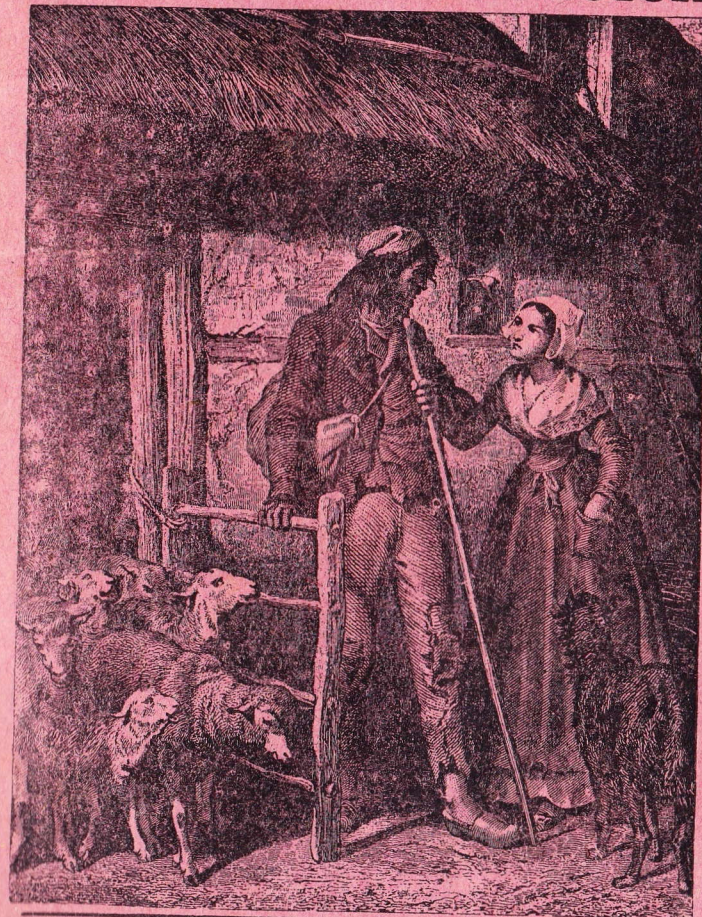


1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 2. Zwarte Koo. — 4. De Heks uit de Duinen. — 5. Aan de Molenbeek. — 7. Karel Cogge (De Overstroming aan den IJzer. — 9. De Jonge Vluchteling. — 13. Beter een Lap dan een Scheur. — 14. Harten van Goud. (B. Hans). — 15. Op 't Verdrongen Land van Saaftinge. — 16. De Fee van den Kluisberg. — 17. De Zinneloozen te Gheel. — 18. De Hut op de Heide. — 19 Hugo Verriest. — 20. De Klok van Stuivkenskerke. — 21. De Landlooper. — 22. En toch Feest. (B. Hans). — 23. Sinterklaas in 't Veerhuis. — 24. Grapjes en Vroolijke Vertellingen. — 25. De Vriezeman. — 26. Verdwaald en Terecht. (B. Hans). — 27. De jongen van West-Roosebeke. — 28. De Jongens van den Waterkant. (B. Hans.) — 29. De Kleine Smokkelaar. (A. De Cort). — 30. De Verdrongen Stad. — 31. Het Weesje van Brugge. — 32. Schoone Daden. — 33. Een plezierige Vacantie. — 34. Nog Grapjes. — 35 Het kindje van de zee. — 36. In de Moeren. — 38. De Vlucht in de Koffer. — 39. De Man uit den Toren. — 40. Spreekwoorden en Verhalen. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 44. 't Grafje in de Duinen. — 46. Broederliefde (de gebroeders van Raemdonck). — 47. Brugge en Omgeving. — 48 Eerlijk duurt het langst. — 49. De Kleine Verspieder. — 51. Een Lastig Geschenk. — 52. Zonder Ouders. (B. Hans). — 53. Een Kerstfeest in Vlaanderen. — 54. Arme Bedelares. (A. De Cort). — 55. De Verloren Zoon. — 56. In 't Bosch van Houthulst. — 57. Nog Gered. (B. Hans). — 58 Uit de Oude Doos. — 59. Dokter Jenner en Jenny. (J. Ten Heuvel). — 60. Moeder Eyer. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 64. De Kinderen van den Zeeloods. (B. Hans). — 65. Bij de Boschkerels. — 66. De Kinderen van den Smkelaar. — 68. De Landverhuizers. — 69. Leeuwte Van Damme. — 70. Van alles wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 72. Een Moedige Kermisjongen. — 73. Trouwe Vriendschap. — 75. Aan de Kust. — 76. Het Bultje. (B. Hans). — 77. De Pastoor van Lapscheure. — 78. Samen uit. — 79. De verrassing van Audenaarde. — 81. Een Pak van 't Hart. — 82. Vaderlandsche Verhalen. — 85. De overwintering op Nova-Zembla. — 86. Hoogmoed komt voor den Val. — 89. Hoe Sinterklaas hielp. — 90. In Grooten Nood. (Annie Hans). — 91. Kerstmis aan Zee. — Toch beter thuis. — 104. Denk aan Moeder. — 110. Robinson Crusoe. — 111. Hendrik Conscience. — 116. Een Blijde Sinterklaas avond. — 117. Peter Joannes (B. Steyns). — 121. Hoog Bezoek. — 122. De wonderlike Zwaan. — 123. Uit Bange Dagen. — 125. De Flinke Baanwachtster. — 126. De Kerels van Lampernisse. (Zannekin). — 127. Eliza's Vlucht. — 128. De Gelaarsde Kat. — 129. De Dochter van den Blauwer. — 130. In Vacantie. — 131. Gered uit de Sneeuw. — 132. Tinneke. — 133. De Heldin van Stekene. — 134. Onvrechtvaardig Gestraft. — 185. De Apostelbrokken van Rupelmonde. — 136. Tijd Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 138. Alfreds Vacantie. — 139. Matha's Avonturen. — 140. St-Niklaas te Mechelen. — 141. Kerstavond van Bertje. — 142. Op 't Oud Kasteel. — 143. De Reis in de Wildernis. — 144. Bij de Kabouteren. — 145. De Spionnen op den Toren. — 146. De Jongen van Gaver. — 147. Een jaar van Huis. — 148. De Schat in de Duinen. — 149. Oud Moederke. (C. Maerten). — 150. De Smokkelaars van de Zee. (J. Godderis). — 151. De Brand. — 152. De Schat in de Mijn (B. Hans). — 153. Het Graf in 't Bosch. — 154. Het Berouw van den Strooper. — 155. 't Kasteel Hoogdonck. — 156. Van de Hut naar het Paleis. — 157. De Heldhaftige Mijnwerker. — 158. Brave Harten. (tooneelstuk). — 159. Krel de Goede. — 160. Na veel avonturen. — 161. — Gered door een aap. — 162. Jan Breydel. — De slag der Guld'n sporen. — 164 Van den dood gered. — 165. Het Bocheljongetje (J. Melaerts). — 166. De Toovenaar. — 167. Van drie roovers. — 168 Een jonge held. — 169 Jacob van Artevelde. — 170. De overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. — 172. — Een avontuurlijke reis. — 173. De strijd met den wolf. — 174. Een vreeselijke avond. — 175. De gevluchte slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. —

Richt u voor Kinderbibliotheek tot A. Hans-Van der Meulen, Contich.

De Betooverde Molen



Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Prijs: 60 centiem.

DE BETOOVERDE MOLEN

Roger de Stelt was herder bij de hooge Venen, ginds ver achter Luikerland. Hij woonde alleen in een hut, maar elken morgen verzamelde hij op eenige hoeven in 't ronde de schapen en trok er mee naar de vlakte. Men noemde hem de Stelt, omdat hij soms op stelten liep, wanneer hij in een moerassige deelen van de streek de kudde hoedde. En daar hij reeds lang was, leek hij dan heelemaal op een reus.

Hij had een goed hart en men kon van den zonderlingen kerel niets ongunstigs vertellen dan dat hij zeer bijgeloovig was. Dat gebrek hadden er velen in die eenzame streek.

Roger kende allerlei oude verhalen en hij vertelde ze gaarne. Dat wisten René en Jacques, twee boerenknappen, die bijna altijd samen waren. Ze zaten in dezelfde klas, maar ze zwierven ook veel getweeën over de vlakte of door het uitgestrekte bosch.

't Was Zaterdagmiddag en geen school. En René Durieu en Jacques Bellon, waren weer in elkaars gezelschap. Ze genoten van 't schoone Zomerweer.

René was veertien en Jacques dertien jaar. Beiden woonden op een hoeve. Jacques was altijd een haantje vooruit. Hij durfde meer dan de anderen. Zijn vader was burgemeester van het klein Waalsch dorpje. En Jacques dacht dat hij nu ook de aanvoerder der knapen moest zijn. Hij verlokte René dikwijls tot waaghalzerijen.

Vandaag schenen de knapen zeer kalm. Ze wisten eigenlijk niet goed, wat met den langen middag te doen.

— Ginder zit Roger, de Stelt, kom we gaan naar hem toe, zei Jacques Bellon.

En René Durieu vond dat best.

De herder had een lommerrijk plaatsje gekozen onder een boom. Hij breide een kous... Raar, hé: voor een man, maar herders deden dat wel meer. En Roger zou zich anders verveeld hebben. Lezen kon hij niet. Hij kende geen letter zoo groot als een zijner stelten. Nooit was hij naar school geweest. Tellen deed hij op zijn vingers. En schrijven — och, dat kwam nooit voor. Zijn ouders waren dood, een broer zag hij nu en dan, want die woonde als knecht op een hoeve. Andere familie bezat hij niet. En aan wien zou hij dus geschreven hebben?

— Zoo, jongens, komt ge me een beetje gezelschap houden? vroeg Roger.

— Ja, antwoordde Jacques, en hij liet zich in 't gras neer, naast den herder.

René deed hetzelfde.

— Voor wien breit ge toch altijd kousen? vroeg Jacques.

— O, voor de boeren en boerinnen van 't dorp. Ik verdien er wat mee, zei Roger. Dikke, warme kousen voor den Winter, En sterk!

Roger was fier op zijn werk.

— Nu zou ik geen kousen willen dragen, beeerde Jacques, die, evenals René, blootsvoets was.

— 't Is zomer! En warm vandaag! hernam Roger.

— We konden wel eens gaan zwemmen, meende Jacques. In de beek zal 't nu lekker zijn.

— Maar ga nooit bij den ouden watermolen, waarschuwde de herder.

— Is het daar dan zoo diep... vroeg René.

— Niet om de diepte is het er gevaarlijk, maar om heel iets anders, zei Roger. Ik zal het u eens vertellen. Ik weet het van grootmoeder, die nog leefde, toen ik zoo oud was als gij. De molen werkt niet meer. Niemand wil er wonen. 't Is een spookmolen. Lang geleden woonde daar Hubert, de molenaar.

— Hoe lang geleden? vroeg Jacques.

— Ja, hoe lang! vijftig of honderd jaar... of nog meer. Ik weet het niet. En wat doet dat er nu toe, als het echt gebeurd is? En 't is waar, wat ik u vertel. Hubert verdiende een stuk brood, niet te veel, toch ook niet te weinig. Hij kon leven met zijn vrouw Catherina en zijn dochttertje en zoon. De molen werd echter oud. En het rad moest hersteld worden. Hubert wachtte nog, want 't zou veel kosten. Had hij nu maar elken dag kunnen malen, dan zou hij meer verdiend hebben. Ge weet, dat bij zwaren regen de beek overstroomt en wild is. Dan moest Hubert het rad vastleggen, want 't zou stuk geslagen worden door den stroom. En soms in den zomer, als 't lang droog was, had de beek geen water genoeg om het wiel te doen draaien. Toch gromde Hubert niet.

Op zekeren dag kwam er een brief. Er was een oom van Hubert gestorven. Die had in Haspengouw gewoond. Dat is ver over Luik. En Hubert moest daar bij den notaris komen om de erfenis. De oom had geld nagelaten.

— Vrouw, nu worden we rijk, zei Hubert. Onze goede oom heeft vóór hij stierf, aan ons gedacht. En met het geld laten we een nieuw rad maken en zullen we heel den molen en ook ons huis herstellen. En het overige sparen we voor den ouden dag.

Hubert ging op reis. 't Was ver naar Haspen-

gouw. Catharina weende, toen haar man vertrok. En ze zei, dat hij voorzichtig moest zijn.

— Ging hij te voet? vroeg Jacques.

— Natuurlijk! Een rijtuig had hij niet. Ze zeggen, dat er nu ginder beneden bij Luik wagens rijden met vuur; hier zien we die nu nog niet. En in Huberts tijd was er van eigen ook, geen kwestie van. Ja, de molenaar ging te voet. En hij moest onderweg slapen bij de boeren. Hij zou wel een week afwezig zijn. De zoon kon in dien tijd malen. Nu, om 't kort te vertellen, Hubert kwam daar in het dorp van Haspengouw bij den notaris. Doch hij had wel kunnen schreien van teleurstelling. Hij kreeg maar twintig kronen.

— Hoeveel frank is dat? vroeg René.

— Dat zou ik niet kunnen zeggen, maar in elk geval niet veel, hernam Roger. Hubert had op twee honderd kronen gerekend. Hij zag echter het testament en er stond twintig kronen vermeld en dus loog de notaris niet.

Hubert was kwaad.

— Moest ik daarvoor zoo'n reis doen! bromde hij, toen hij terug keerde. Oom had me wel meer kunnen nalaten, dan dat belachelijk sommetje. Een nieuw rad koopen... ik kan er het oude nog niet mee herstellen. Wat zal Catharina ook zuur kijken.

Men had Hubert een korteren weg gewezen en treurig stapte de molenaar voort.

Hij zag daar in de streek een vreemd ding.
't Was een soort van toren met vier draaiende wieken. Er stond een net huis bij.

— Wat is dat? vroeg Hubert aan een boer.

— Vanwaar komt gij, dat ge me zooiets vraagt! zei de boer.

— Van de Hooge Venen. En bij ons zien we zulk een raar kraam niet.

— 't Is een molen, om graan te malen. En ook zaagt hij hout.

— Een molen! Ik heb ook een molen, maar die werkt met water op een rad, sprak Hubert.

— O, ja, zei de boer, dat is een watermolen. Doch daar staat een windmolen. De wind blaast in de zeilen van de wieken en van binnen draaien door een as de maalsteen en in een bijgebouw bewogen ze de zagen.

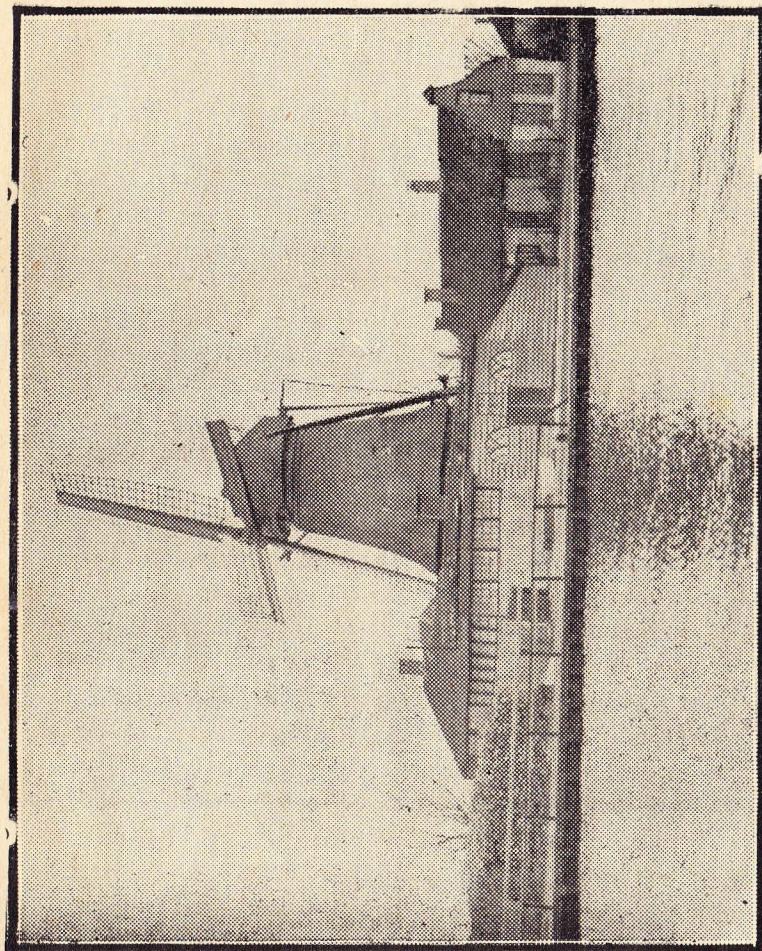
— Dat moet ik beter bezien, besloot Hubert.

Hij stapte naar den windmolen toe en vroeg aan den mulder of hij eens binnen mocht komen
't Werd hem toegestaan en Hubert bekeek alles aandachtig. Hij bleef bij den vriendelijken baas van den windmolen overnachten.

Den volgenden morgen vervolgde hij zijn reis.

En hij was nog triestiger.

— Had oom me meer geld nagelaten, dan zou ik ook een windmolen laten bouwen hebben op de hoogte bij de beek, zei hij bij zich zelf. Als het water te wild is, dan waait het hard. En hoe lustig



zouden de wieken draaien en hoe veel geld kon hij verdienen. Maar nu met mijn twintig armzalige kronen!

Hubert wilde dien dag thuis zijn en stapte snel voort. Maar tegen den avond was hij nog ver van zijn woning.

Uit een zijweg kwam er een groote kerel, zoo lang als ik, ging Roger voort. Hij droeg een wijden mantel.

— Goeden avond, kameraad, groette hij.

— Goeden avond, antwoordde Hubert. Maar hij was toch wat bang van dien vreemden vent.

— Nog zoo laat op wandel, hernam de lange kerel.

— Ja, ik keer van een reis terug en moet naar de Hooge Venen.

— Wel, ik ga ook dien kant uit en ik ben blij gezelschap te hebben, want ge weet nooit, wien ge in donker ontmoet.

Weldra waren beiden in gesprek. En Hubert had geen vrees meer. Hij vertelde, waarom hij op reis was geweest en hoe diep teleurgesteld hij terug keerde. Hij sprak ook over den windmolen.

— En ge zoudt ook zoo'n windmolen willen? vroeg de vreemdeling.

— Willen, gaarne genoeg, maar ik zal er niet meer aan denken, want 'k zou hem wel met steentjes uit de beek moeten betalen.

— Ge kunt zulk een molen krijgen, beweerde de vreemdeling.

— En hoe dan? vroeg Hubert.

— Er is iemand die u wil helpen. Men spreekt veel kwaad van hem, maar 't zijn dommeriken, die dat doen.

— Wie is dan die brave mensch?

— Hij komt dikwijls bij de heksen, op Makralenplein.

— De duivel! riep Hubert verschrikt uit.

— Satan heet hij. De menschen noemen hem den duivel. Maar hij is een brave gast.

— Kent gij hem dan?

— Heel goed.

— En ge vreest hem niet!

— Wel neen! Waarom zou ik bang van hem zijn? hernam de vreemdeling. Hij is gediensstig, helpt vlijtige menschen als gij...

— Maar hij vraagt de ziel..., zei Hubert

— Daar denken menschen als wij niet aan. We vragen goed te leven op de wereld, lekker te eten en te drinken. Aan vrouw en kinderen te kunnen geven, wat we kunnen. Als gij een windmolen hadt, ge zoudt niet meer zoo sukkelen.

Ze waren aan een grooten eikenboom gekomen.

— Wel, denk er eens over na, zei de vreemde man. Ik moet nu dezen weg op. Vandaag over een week, zoo laat als nu, ben ik hier terug. 't Is

midnachts. Wilt ge een windmolen hebben, kom dan hier. En wees verstandig. Laat u niet bang maken door flauwe praatjes. Goeden avond.

De zonderling verdween. En Hubert stapte alleen verder. Toen het begon te lichten, kwam hij aan zijn woning. Catharina was altijd vroeg op. En ze zag haar man naderen. Blijde ging ze hem te gemoet. 't Was niet om de erfenis, maar omdat ze Hubert gezond en veilig terug zag.

— God zij geloofd, dat Hij u op de reis bewaard heeft, sprak ze. Ge hebt heel den nacht gemarcheerd en ge ziet er vermoeid uit. Eet en slaap dan wat.

De vrouw vroeg nog niet naar het geld. Ze zag echter, dat Hubert zoo droevig keek.

— Wat scheelt er u? vroeg ze dan.

— 't Was de moeite niet waard, om die erfenis te gaan kloeg! Hubert. Ik heb maar twintig kronen gekregen, nog niet genoeg om het wiel te herstellen. En we hadden zulke groote plannen.

— Wees daarom niet treurig, zei Catharina. We hebben tot hertoe ook geleefd en God zal ons verder helpen. De kinderen worden grooter. En we zullen stilletjes vooruit gaan. Tevredenheid is toch het beste.

— We zullen altijd sukkelaars blijven! riep Hubert spijtig uit. O, ik heb in Haspengouw een molen gezien, die met den wind gaat.

Hij vertelde daarvan.

— Zoo 'n molen zou ik ook willen, wenschte hij.

— Maar als we dien nu niet kunnen laten bouwen, helpt 't wenschen niet, zei Catharina.

Hubert durfde niet over den vreemdeling te spreken, die het middel kende, om toch een windmolen op te richten.

— Laat ons blijmoedig voort doen, met wat we bezitten! hernam Catharina. Zoo veel menschen hebben het moeilijker dan wij.

't Speet de molenaarsvrouw, dat haar man zoo ontevreden was geworden. Maar ze hoopte dat dit wel over zou gaan.

Doch Hubert liep twee dagen te mokken. Er kwam een storm. En het regende geweldig. De beek zwol en leek een woeste rivier. Door den fellen stroom kon Hubert niet malen.

— Had ik nu een windmolen! zei hij. Hoe lustig zouden de wieken draaien!

— Toe, toe, de beek zal weer gauw rustig worden, troostte zijn vrouw.

Het woeste water voerde rotsbrokken mee, die het oude molenrad nog meer beschadigden.

— 't Wiel zal niet meer kunnen draaien! zei Hubert kwaad.

— We zullen het laten herstellen. We betalen nu een deel en de rest later. De timmerman weet, dat we ons best doen en zal wat geduld hebben, bemoedigde Catharina hem.

— In plaats van vooruit te gaan, raken we in de schuld! kloeg Hubert.

— De kinderen worden grooter en zullen meer verdienen, hernam de geduldige Catharina.

Maar Hubert zwierf ontevreden rond. Hij had geen rust. Hij dacht aan den vreemdeling. Hij kon een windmolen krijgen. Doch 't was van den duivel... En die zou zijn ziel vragen. Dat was erg... Maar die vreemdeling lachte er mee. « Als we het goed hebben in dit leven », had hij gezegd. Ze maakte zich ongerust. 't Was een akelige week. En Catharina had dien brief en de twintig kronen liever niet ontvangen.

Soms zag de vrouw hem achter een boschje zitten, in diepe gedachten. De handen aan 't hoofd.

Catharina trachtte haar man op te vroolijken. Hubert werd dan echter kwaad.

Zoo naderde de avond, waarop Hubert den vreemdeling weer kon ontmoeten.

Toen het donker werd, zei de molenaar:

— Ik moet iemand gaan spreken... en zal pas morgen ochtend terug keeren. Vraag nu niets... ik zal u later alles vertellen.

En eer Catharina tijd had iets te vragen, was Hubert de deur uit.

— Uw vader doet zoo raar, sprak de mulderin tot haar kinderen. Ik moet hem achterna; als ik laat uitblijf, gaat dan te bed.

— Wil ik u vergezellen, moeder? vroeg de zoon.

— Neen, neen, gij moet over uw zuster waken, antwoordde Catharina.

Haastig sloeg ze een doek over het hoofd en verliet ze het huis. Ze snelde den weg op. Na een tijdje bemerkte ze de gedaante van haar man. Ze durfde niets te zeggen. Ze zou zien wat Hubert wilde.

Deze stapte snel door en Catharina had moeite hem te volgen. 't Was een heele tocht. En ten laatste raakte de molenaar toch een eindje voor.

Ergens uit een torentje sloeg het twaalf uur. En kort daarna hoorde Catharina stemmen. Ze sloop nader en zag onder een boom twee gedaanten.

— Hubert is daar, dacht de vrouw.

Ze kroop over den grond om niet gezien te worden en toch beter te kunnen luisteren. Ze had het gevoel, dat een vreeselijk gevaar haar echtgenoot bedreigde.

— Ik krijg dus den windmolen en een huis erbij, nu ik mijn naam op het perkament gezet heb? hoort ze haar man zeggen.

— De duivel houdt zijn woord. Ik kom hier voor hem, antwoordde de ander.

— En wanneer wordt de molen gebouwd?

— Morgenavond wordt er aan begonnen. En in drie nachten zijn molen en huis voltooid. Als

de derde nacht de wieken niet draaien voor dat de haan kraait, verlies ik het recht op uw ziel.

— Is dat geschreven? vroeg Hubert.

— Ja... En reken nu maar op mij.

— Zijt gij dan de duivel zelf? vroeg Hubert.

— Welnu, ja! Ben ik niet van 't eerst af vriendelijk geweest?

— Maar hoe moet ik het aan mijn vrouw zeggen? vroeg Hubert. Ze zal van den windmolen niet willen hooren.

— Laat dat aan mij over! her nam de duivel.

Catharina beefde over al haar leden. O, het was nog erger dan ze gevreesd had. Nu wist ze de waarheid. Om een windmolen te krijgen had haar man zijn ziel aan den duivel verpand.

Voor rijkdom in het leven zou hij eeuwig ongelukkig zijn.

Catharina liet niet merken dat ze hier was. Haar man had toch geteekend en de koop was gesloten. Diep bedroefd ging ze naar huis. En onderweg bad ze. Toen kwam er wat licht in haar zoo donker geworden geest.

Als de wieken niet draaiden, voor de haan kraaide, zou de duivel zijn macht verliezen over haar man.

— Ik zal Hubert redden, besloot Catharina.

Ze keerde naar huis terug en legde zich te bed. Wat later hoorde ze Hubert thuis komen. Zij deed of ze sliep. En toen het dag werd stond ze op.

De molenaar was te opgewonden geweest om te slapen. Hij liep heen en weer.

— Ha, Catharina, zei hij, ik ben zoo straks thuis gekomen. En ge zult nu wel nieuwsgierig zijn om te weten wat ik gedaan heb. We hebben dikwijls hooren zeggen, dat er in 't bosch, bij den vijver, een schat verborgen is. 'k Had gedroomd waar het juist was, en ik hoopte nu het geld te vinden. Helaas, de droom is bedrog geweest. Ik heb uren gegraven, maar niets gevonden. 't Is treurig.

Catharina schudde het hoofd. Ze zei echter niets en deed gewoon haar werk. Maar ze was zeer treurig. Hubert, vroeger zoo braaf, bedroog haar. Och, ja, hij was immers in de macht van den booze.

In den voormiddag klopte een oude man aan de deur. Hij was gekleed als een pelgrim, die heilige plaatsen had bezocht. En hij vroeg wat te eten en te drinken.

Catharina gaf hem melk en brood. Toen de pelgrim verzadigd was, zei hij:

— Vrouwje, ik ondervind, dat gij van uw armoede aan armen kunt meedeelen, en daarvoor zult gij beloond worden. Ik weet, dat ge in moeilijkheden verkeert en uw man gaarne een windmolen zou hebben. Welnu, de Engelen zullen in drie nachten zulk een molen bouwen en een huis daarbij. En ge zult verder zeer gelukkig zijn.

Catharina sprak geen woord. De pelgrim ging heen. De vrouw begreep wel, dat hij een dienaar van den duivel of de duivel zelf was. Ze moest gelooven dat de molen en het huis eerlijk verkregen waren.

Hubert veinsde gemeen.

— Denkt ge dat ik iets geloof van wat die oude kerel belooft, zei hij. Wij een molen en een huis krijgen!

Catharina haalde de schouders op.

— Gij gelooft het ook niet, hernam de mulder. Toch is het vreemd, dat de pelgrim weet, hoe ik naar zoo'n molen verlang. Wie weet wat er gebeurt! We zullen het afwachten.

Catharina had Hubert wel kunnen toeroepen, dat hij valsch sprak en zware zonde bedreef. Maar ze moest zwijgen. Haar man mocht niet merken, dat zij het geheim kende. Hij zou haar dan kunnen beletten zijn ziel te redden.

Zoo werd het avond. Catharina ging te bed. Hubert bleef nog op.

— Ik wil toch eens zien, of er iets gebeurt, zei hij.

Catharina sliep niet. Eensklaps hoorde ze een groot gerucht, alsof er rotsblokken over elkander rolden. Wat later kwam Hubert binnen geloopt.

— Catharina, het is toch waar, wat de pelgrim zei; sprak hij. Er worden steenen en hout aangevoerd en Engelen zijn aan 't werk.

— Engelen? herhaalde de vrouw.

— Dat zal toch wel, maar ik heb niet wel durven kijken. We zullen binnen blijven.

Zoo verliep de nacht. 's Morgens lagen daar de grondvesten van een huis en stond er het onderstel van een molen. Over dag werd er echter niet gewerkt en er was bij den bouw niets te zien.

De zoon en dochter waren ook verwonderd. De vader vertelde hun, wat de pelgrim beloofd had.

— Moeder, zijt ge niet blij? vroeg de dochter opgetogen.

— 't Is al zoo vreemd, antwoordde de vrouw. Laat ons afwachten.

Weer werd het avond. En weldra hoorden Catharina en Hubert geklop en gehamer.

— De Engelen werken voort, zei de mulder. O, morgen staat alles er misschien al! De pelgrim heeft toch de waarheid gesproken. En waarom verheugt gij u niet?

— Laat ons wachten, herhaalde Catharina weer.

's Morgens zag men den molen en het huis. Maar aan den kap waren nog geen wieken en op de woning moest nog het dak gelegd worden.

— We worden rijke mensen, juichte Hubert.

— Zal rijkdom ons geluk brengen? vroeg zijn vrouw.

— O, gij zottin, wat scheelt u toch! bromde Hubert. Ge sukkelt liever in armoede voort.

— We waren niet arm.

— Hebt ge dan liever niet een flinken windmolen, dan een watermolen met een versleten rad!

— Met dien watermolen hebben we altijd ons brood verdiend.

— Ge spreekt onzinnig en ge zoudt me boos maken!

Catharina zweeg. Ze mocht niet laten hooren dat ze het bedrog kende.

De derde avond brak aan.

— Nu moet ik handelen, zei de vrouw bij zich zelf. O, Hubert mag niet merken, dat ik wegga.

De mulder, moe van twee nachten wakker te liggen, sloiep in.

— God helpt me, dacht de molenarin. En Hij zal me verder helpen. Ik moet Huberts ziel redden. Als de wieken niet draaien, wanneer de haan kraait, dan verliest de booze duivel zijn recht.

Catharina ging zacht aan het bed van haar zoon, die vast sloiep. De moeder zegende hem met een kruis. En hetzelfde deed ze bij haar dochter.

— Arme kinderen, mompelde ze. O. God sta me bij om uw vader te redden.

Toen verliet ze het huis. Ze zag zwarte mannen op den molenkap en anderen die het huis dekten met leien.

Catharina sloop snel naar den molen, besteege de trap en ging binnen. Van onder haar schort

haalde ze een koord. Ze bond de as vast, waaraan nu de wieken bevestigd werden. Als de as niet draaien kon, moesten ook de wieken roerloos blijven.

De nacht verliep. Hubert werd wakker. Buiten riep men hem. Haastig verliet de mulder zijn bed. De duivel wachtte op hem.

— De molen en het huis staan klaar, zei hij. Het is nog niet licht. Er komt wind op. De wieken zullen dadelijk draaien, nog eer de haan kraait. Nu zijt ge een rijk man. En ieder zal u benijden. Maar uw ziel behoort mij toe.

Hubert beefde toen toch. 't Was of hij eensklaps begreep, hoe diep ongelukkig hij zou zijn. Rijkdom ja, maar vrees voor de eeuwigheid.

't Werd licht in het Oosten!

— De wieken moeten draaien! riep de duivel. Maar ze bewogen niet. En eensklaps kraaide de haan, die uit zijn hok was getreden. En in den omtrek antwoordden andere hanen.

— De hanen kraaien en de wieken draaien niet. Ge hebt uw recht verloren, zoo staat het beschreven! sprak de mulder.

De duivel gaf een grooten schreeuw. Hij verdween. Maar terzelfdertijd stortten met groot gedruisch molen en woning in. Daar lag een hoop gruis. Toen werd het stil...

Hubert sprong van schrik in zijn woning.

— Catharina! riep hij.

Nu pas merkte hij, dat zijn vrouw niet binnen was. Angstig liep hij naar het puin. Daar tusschen balken lag zijn vrouw. Ze opende nog even de oogen. en zei met zwakke stem:

— Hubert, ik wist alles... ik was u gevolgd naar den eikeboom... Ik wilde u redden... ik was in den molen geklommen en had de as vastgebonden... Ik bleef er bij de wacht houden, om, als het touw brak, de as met mijn handen tegen te houden. Ik wilde uw ziel redden. O, Hubert doe boete... Bedenk dat het u niet baat rijkdom te gewinnen als ge schade lijdt aan uwe ziel. Bekeer u..

Catharina sloot de oogen en stierf Weenend lag Hubert bij haar neer geknield.

— O, wat heb ik gedaan... ik, slecht mensch! kermde hij.

Zijn zoon en dochter kwamen naar buiten. Ze ontstelden vreeselijk. Met hun vader droegen ze moeder naar binnen. Maar Catharina was dood. Op haar gelaat lag een glans van vrede.

Hubert vertelde, welk kwaad hij gedaan had. En in zijn wanhoop liep hij heen. Men heeft hem nooit terug gezien en zegt, dat hij in een verbosch als kluizenaar leefde. Catharina werd begraven. De zoon en dochter vertrokken toen ook naar elders. En de molen bleef verlaten en geschuwd.

Zoo vertelde Roger de herder, aan René en Jacques.

— En jongens, nu spookt het aan dien molen, beweerde Roger. Moest ge daar in de beek zwemmen, dan zou een waterduivel u bij de teenen in de diepte trekken.

Jacques begon luid te lachen.

— Wat dwaze praat! riep hij uit. Zoo iets te gelooven, voor een groot mensch! 't Is dom, Roger.

Nu werd de herder toch wat boos.

— Zegt ge dat, omdat ik zoo lang verteld heb? vroeg hij.

— O, ik hoor die oude verhalen wel gaarne. Maar vader zegt ook., dat ge met uw hoofd vol spokerij zit.

— Zoo, zegt uw vader dat!

— Roger, 't is onnoozel te gelooven, dat er waterduivels in de beek zitten! Een rat soms. Ja, maar die vlucht voor ons weg!

— O, ben ik onnoozel!

— Vader, zegt dat ge veel kinderen bang maakt!

— Dat uw vader maar zorgt dat de heksen zijn hoeven niet betooveren!

— Gij lijkt wel betooverd, dat ge zulke dwaasheden uitkraamt.

— Ga maar weg, Jacques Bellon! sprak de herder beleedigd.

— O, ik ga weg als ik wil en ik blijf als ik wil. En ik herhaal, dat het dom is als een oliekoek, om

ons altijd voor duivels en heksen bang te maken! En als ge er zelf schrik van hebt, zijt ge een flauwe kerel.

't Was niet schoon van Jacques zoo tegen Roger uit te vallen, al was deze waarlijk veel te bijgeloovig. En de herder nam kwaad zijn staf en deed of hij den knaap een slag wilde geven. Jacques sprong op.

— Loop me na met uw lange boonenpersen, zoo ge kunt! spotte hij.

— Wacht maar... 'k Zal u vinden! dreigde Roger.

En hij bromde tusschen de tanden: « Vertel dan voor zoo 'n deugniet ».

II.

René volgde zijn vriend.

— Ge moogt Roger zoo niet uitlachen, zei hij. Ik hoor hem gaarne vertellen.

— Ik ook! Maar hij moet niet zulke domme dingen zeggen!

— 't Kan toch waar zijn...

— Dat er waterduivels in de beek zitten! Wees toch wijzer! Vader lacht er ook mee.

— Ge kunt niet weten!

De jongens dwaalden over de vlakte. Ze kwamen aan een bosch. Een oude vrouw was er bezig bessen te plukken. De knapen kenden ze wel. Het

was Pauline, een weduwe, met een gebrekkige dochter. Ze moest hard werken om wat te verdienen en zonder de hulp van liefdadige menschen, zou ze toch nog dikwijls zonder brood geweest zijn.

Zoo was ze nu bezig bessen aan 't verzamelen, welke ze aan een koopman verkocht. Maar groote hoeveelheden kon ze met haar bevende handen niet verzamelen.

— Pauline, zei Jacques, we zullen u eens wat helpen.

De oude vrouw keek wat wantrouwend, want ze werd dikwijls door kinderen geplaagd.

Maar Jacques meende, wat hij zei. En ook René was dadelijk bereid een handje toe te stecken.

— Dat is braaf, zei Pauline. Ik ben al zoo moe.

— Wel, zet u wat op het mos, wij zullen uw mandje wel vullen, sprak René.

De arme weduwe mocht rusten. De knapen plukten ijverig de purperen bessen, die door den koopman in de stad verkocht werden aan geleimakers.

Maar met die kleine besjes een mandje te vullen, vraagt veel tijd. En lang waren de jongens hier bezig.

De zon zonk al stilletjes weg, toen het mandje vol was. Maar nog nooit had Pauline zulk een goeden oogst meegenomen als nu. En vriendelijk

bedankte ze René en Jacques. Ze ging welgezind naar haar hut.

— Oef, ik heb het warm, sprak René.

— Ik ook, zei Jacques. Weet ge wat, we gaan zwemmen. De zon heeft heel den dag op het water geschenen en het zal niet koud zijn, al wordt het avond.

— Wel, ja, een bad zal deugd doen, meende ook René.

Ze verlieten het bosch.

— En nu gaan we eens zwemmen aan den ouden betooverden molen, hernam Jacques.

— Waarom daar? vroeg René.

— Dan zal ik morgen eens aan Roger zeggen, hoe veel ik om zijn waterduivel geef.

— Laat ons dat niet doen, maar naar onze ge wone plaats gaan.

— Neen, we zwemmen aan den molen! be sliste Jacques, die weer haantje vooruit was.

Onderweg trachtte René hem nog van dit plan af te brengen. Jacques zei, dat hij een flauwe gast was, om Rogers dwazen praat te gelooven.

Ze kwamen aan den molen. Het was een ver vallen gebouw. In de spleten en gaten van den verbrokkelden muur groeiden allerlei planten. Het oude rad hing verhakkeld, zonder planken, in de beek.

— Er is hier een wijde kom om te zwemmen, zei Jacques. En we kunnen aan het wiel hangen.

— Ik ga hier niet in 't water! sprak René. Ik wil wel aan 't bruggetje.

— En ik zwem hier! besloot Jacques.

— Doe het niet!

— Ge zijt zoo flauw als Roger zelf.

— Aan het bruggetje kennen we de beek.

— Ik wil hier zwemmen! hernam Jacques.

— Ik niet!

— Dan ga ik alleen!

En 't duurde niet lang of Jacques plaste in 't water.

— O, 't is lekker lauw! riep hij. En waar zit die waterduivel nu! Ik ben dadelijk aan 't wiel! Kom er toch ook in, koppigaard.

Eensklaps slaakte Jacques een gil. En tegelijk verdween hij.

René schreeuwde van schrik. Hij durfde niet in de beek te gaan om zijn vriend te helpen.

Maar daar verscheen Jacques weer boven. Hij proestte even en schoot dan in een lach.

— De waterduivel trok aan mijn teenen, riep hij, maar ik heb hem een stomp op zijn kop gegeven, zoo dat hij rap vluchtte. Kom er toch in!

René begreep dat zijn vriend hem voor den gek gehouden had. En hij aarzelde nu. Hij zou toch ook gaarne een bad nemen. Weer klonk een kreet en dook Jacques onder.

— Kom maar vlug boven, een tweede maal zult ge me niet vast hebben! riep René.

Zijn vriend verscheen echter niet. Wat duurden die enkele minuten lang!

— Jacques! riep René.

Maar er kwam geen antwoord. René begon van schrik te weenen. Zelf durfde hij niet in de beek gaan.

— Nu heeft de waterduivel hem toch vast! kermde de knaap.

Hij liep weg om hulp te halen. De hoeve van boer Deleu was niet ver af. Hijgend kwam René er aan. Annette, de dochter vroeg verbaasd wat er was.

— Jacques Bellon verdrinkt in de beek... bij den molen... De waterduivel heeft hem gegrepen! stamelde René buiten adem.

— Ligt Jacques bij den molen in de beek? vroeg Annette ontsteld.

— Ja... Hij is onder gegaan...

Annette wilde vlug een knecht uit den stal roepen. Juist keerde Roger de herder, die ook schapen van deze hoeve hoedde, met een deel der kudde terug. Annette deelde hem mede, wat René verteld had.

— Jacques bij den molen in de beek! riep Roger uit. En ik heb hem nog tegen het gevaar gewaarschuwd.

— O, ga hem helpen!

— 't Zal niet meer baten.

— Ge kunt niet weten. Toe, Roger, heb medelijden! smeekte het meisje.

— Medelijden genoeg... Maar aan den molen? Vooruit...

En Roger spoedde zich heen. René, die van het hijgen in het gras neergezonken was, stond ineens op en volgde den herder.

Roger kwam aan den molen.

— Waar is hij gezonken? vroeg hij aan René.

— Daar bij het rad...

— De waterduivel kan ook mij meentrekken in de diepte. 't Zij dan zoo, maar ik zal den jongen helpen.

En de lange herder stapte in de beek. Het water reikte hem eerst tot aan de knieën, dan tot aan het middel, en bij het rad tot aan den hals. De herder bukte zich en tastte in 't ronde. In vreeselijke spanning volgde René al zijn bewegingen.

— Ik vind hem niet! riep Roger. De waterduivel heeft hem mee! Er is niets aan te doen!

— O, zoek nog! smeekte René...

Roger dook nu onder, hoe bang hij zelf ook was, in zijn bijgeloof. Hij kwam weer boven, en stond recht. En toen hij het water van zijn gezicht gewreven en adem geschept had, zei hij: « Ik kan hem niet vinden ».

Daar kwam een man aan den overkant.

— Roger, zoekt ge Jacques Bellon? vroeg hij.

— Ja, François!

— Ik heb er hem al uitgehaald.

— O, leeft hij nog! schreeuwde René.

— Ja... Hij is zoo juist bij bewustzijn gekomen. Hij ligt in 't molenhuis.

Wat was René blijde. Hij liep naar het bruggetje, een heel eind van hier, en geraakte zoo aan den overkant. Dan begaf hij zich langs den anderen oever naar 't molenhuis.

Roger die toch in de beek stond, was er gemakkelijker gekomen.

Het molenhuis was een ruïne. Het dak had meer gaten dan pannen. In den muur waren scheuren en openingen.

René sprong binnen. Jacques was al gekleed, maar zat nog suf op den vloer, tegen den wand.

— Ja, ja, ik kon hem net bijtijds redden, zei de man, die François heette. Ik was daar op de hoogte hout aan 't hakken, toen ik een schreeuw hoorde. Ik zag een jongen op den oever... Gij waart het dus, René. Ik wilde naar hier komen om te zeggen, dat ge op deze plaats niet mocht zwemmen, omdat er kolken zijn bij het rad. Dan hoorde ik weer een schreeuw en een jongen liep weg. « Er gebeurt een ongeluk », zei ik bij mezelf. En ik spoedde me nog meer. Ik zag bij het rad bobbel op het water en ik vermoedde dat daar iemand gezonken was. Gauw in de beek en me vastgeklemd aan het wiel, want de draaikolk zou mij ook te sterk kunnen zijn. Ik zocht onder

water en, God zij dank, ik voelde dadelijk een lichaam. Ik haalde Jacques boven en kreeg hem aan den kant. Hij was bewusteloos. In het molenhuis heb ik hem gerold en zoo bijgekregen. Ja, het was tijd. Onvoorzichtige jongens, om hier te zwemmen. Door de felle strooming, als de beek overvol is, en de diepten bij het rad, zijn er gevaarlijke draaikolken, die een mensch grijpen en mee voeren naar beneden.

— Ja, draaikolken, zei Roger. Ik heb het de jongens anders gezegd, maar de kapoen daar lachte me uit.

En de herder wees naar Jacques.

— Waterduivels zitten er hier, hernam Roger. François liet Roger praten.

— René, zei hij, we zullen Jacques tusschen ons innemen en zoo naar huis doen gaan. Hij moet beweging hebben, dan zal zijn bloed beter stroomen.

Annette en nog een knecht van de hoeve waren daar ook. En ze verblijdden zich over de redding.

De ouders van Jacques schrokken, toen ze alles hoorden. Hun zoon werd gauw in bed gestopt. François kreeg een flinke belooning van boer Bellon.

's Anderdaags kwam René al vroeg naar zijn vriendje zien. Jacques was heelemaal beter.

— Hij gaat mee naar school, sprak de burgemeester. Hij heeft gisteren een goede les gehad. Natuurlijk moet hij den onzin van Roger niet gelooven. Maar als die herder van gevaar spreekt en dat op zijn manier uitlegt, kunt ge aannemen dat er toch iets onveiligs is. En bij den molen zijn dat draaikolken. Dwaze menschen maken er een waterduivel van. Nu, Roger heeft getracht u te redden, vervolgde de vader. En Jacques, ge moet hem na school een som geld brengen en hem vurig bedanken.

René verhaalde nu, wat de herder over Hubert verteld had.

— Dat is een oude legende, hernam boer Belion, die zooals men weet ook burgemeester was. De molen is in verval geraakt over twintig jaar, toen mulder Bernard, stierf. Hij was zeer gierig geweest en had zijn molen in langen tijd niet hersteld. Hij liet geen familie na. En de molen was het overnemen niet meer waard, vooral sedert in den omtrek een stoommolen gebouwd is. Zoo is het daar aan de beek een ruïne maar geen betooverde molen. Toch kunt ge uit het verhaal van Hubert en Catharina iets leeren. Voor rijkdom mag men de ziel niet verderven... En dat doen er velen, die door bedrog, diefstal, onrechtvaardigheid, schraapzucht, hardvochtigheid geld verzamelen. Door arbeid verdiend brood, smaakt goed.

Na schooltijd gingen René en Jacques naar

Roger. En Jacques had spijt over zijn grove woorden.

— O, ik dacht daaraan niet meer, toen ik u wilde redden, zei de herder. Pauline had me verteld, hoe ge haar hielpt bessen plukken. En toen was ik niet meer boos.

Roger was tevreden met de belooning, want hij wilde een nieuw pak kleeven koopen.

— En nu niet meer aan den molen zwemmen, vermaande Roger. Draaikolken... Jawel... ik weet wie u aan de teenen trok...

Roger zou men den onzin niet meer uit 't hoofd praten en toch was er in zijn verhaal van Hubert veel waarheid... Velen komen in het verderf door de jacht naar geld.

EINDE.

IN APRIL

De spreeuwen en zwaluwen komen;
Ei, nu moet de winter wel gaan,
En zien wij op weiden en velden
De kleurige bloempjes weer staan.

De koestrende zon schiet haar stralen;
Nu is 't met de koude gedaan
En lacht ons de lichtblauwe hemel
Weer helder en vriendelijk aan.

En als met de zon en de vogels
Is 't ook met al 't andere op aard; —
Al moet gij soms dulden en lijden,
Ook vreugd toch weer ziet ge u bespaard.

(Gouverneur).